

Merényi Krisztián

Karácsonyi szertartás

Szabóéknál Karácsonykor minden alkalommal ugyanaz a nóta járja. Laci egykedvűen nézi vitatkozó szüleit.

- Értsd már meg végre asszony, hogy az élő hal frissebb és olcsóbb!

- A tisztítóttal viszont nincs annyi gond, elég nekem a süteményekkel bajlódnom.

- Már megint a pénzzel variálsz, úgy teszel, mintha te keresnéd.

Természetesen most is, mint mindig, az apáé lett a döntő szó. Az anya kénytelen volt engedni, holott tudja, hogy ura kizárólag a gyilkolás örömeért akarja leütni a pontyot.

Mindig így volt és lesz. Az apa a piacról hozott alélt halat, a kádban úsztatja. Kimegy a bárdért és megparancsolja családjának, hogy amíg ő bent harcol, addig a fürdőszoba ajtaja előtt álljanak vigyázban, ezzel igazolva az iránta érzett ámulatot és tiszteletet.

Visszatérve a harc színterére, megdörzsöli kezét, a kádból leereszti a vizet, és megitatja féldeci rummal a vergődő halat, mondván legalább ennyi öröme legyen szerencsétlennek a halála előtt, - különben is finomabb a rumos hal - gondolja.

Az igazi felhajtás csak ezután következik: először egy hisztérikus harci sikoltást présel ki magából, amelyet - alighanem - az indiános filmekből tanult el, majd négy-öt hatalmasat sújt bárdjával „ellenfele” kobakjára.

A szomszédok nem is sejtik, hogy mi történik „odaát” minden áldott karácsony délben. A hal kimúlása után az apa kilép a fürdőszobából, véres kezét családja felé tartja, és halkán kijelenti:

- Én győztem... A többi az asszony dolga.

A feleség egy vérfürdőt talál odabenn. A ponty félig lehunytt szeme néz rá. A kád alján újabb repedés tárog, még a száradó ruhák is véresek.

A takarítás után békességben ülnek le az ünnepi ebédhez.

Az apa a rántott hal fogyasztásánál így szól:

- Ugye megmondtam, hogy jobb a friss hal...

A mondatot nem sikerül befejeznie, mert egy szálla akad meg a torkán.

Tóth Imre

Antarktisz

ma elmarad az alkímiai menyegző
de a csillagok némák maradnak

és a teremtés minden reggelén
lázado bábuk ostromolják az eget
új lelket kérni és megszületni újra
ez az a nap amikor megállítjuk az időt

és megváltozik a történelem
kávézók teraszán ülve
újból írhatunk leveleket
a lombikok közül
vissza az életbe
forrongó ezüstbe
keverem véremet
örjögve sorolom neveid
megfagynak fejemben a csontok
kialszik a Nap ez a furcsa idegen
holfáradt vonatok vonszolják egymást

négy napja hull a hó
négy napja járom a táborn
keresem a az élőt a halottak között
négy napja

